

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

י"א בתשרי, התשפ"ג
06 אוקטובר 2022
אסמכתא: 942167822
(במענה, נא ציינו מספרנו)

אל: עו"ד לירון קריספין בוקר, מנהלת בתי הדין למשמעת

שלום רב,

הנדון: האח ארקדי לויטס – המלצות ועדת המשמעת מיום 3.7.2022

בבואי לבחון את המלצות ועדת המשמעת עליי לקחת מספר משתנים בחשבון, בכלל זה הצורך לאזן בין חומרת המעשה, הרקע והתקדימים המשפטיים אשר ייקבעו את המסגרת הנורמטיבית של העונש. עם זאת, המטרות החשובות בענישה המשמעתית הן הגנה על הציבור, על כבוד המקצוע ואמון הציבור בו, צמצום הסיכון לכך שהנקבל ישוב ויפגע באנשים, ובמקרה זה בקטינים, וכן קביעת המצפן המכוון את המערכת בבואה לדון במקרים מסוג זה.

לאור זאת, לא ניתן להשלים עם העובדה כי עובד במקצוע בריאות, אשר פגע באופן כה חמור בילד צעיר, חסר ישע, יוכל לשוב לעבודתו ללא מגבלה על אוכלוסיית המטופלים על ידו, בתוך מספר שנים, וחמור אף מכך, ללא חשיפת שמו לציבור באופן המאפשר צמצום הסיכון הנשקף מפניו.

ועדת המשמעת שקלה את נסיבותיו האישיות של הנקבל ואת התקדימים הקיימים במקרה זה באופן יסודי, והמליצה על התליית רשיונו לתקופה של שבע שנים מיום מתן החלטתה (3.7.2022). אף שביכולתי להבין את מסכת השיקולים, ואף שאינה חורגת באופן חמור מטווח הסבירות, אין באפשרותי לקבל את ההמלצה.

אני סבור כי ענישה זו אינה חמורה דיה לעבירת מין מסוג שביצע הנקבל בקטין בן 12 ששם בו מבטחו. חומרת הפגיעה של עבירות מין הן בקטין הנפגע עצמו והן באמון הציבור במערכת הבריאות ובצוותיה היא הרסנית ביותר, ובלתי הפיכה. אנו נקראים להגביר את המוגנות ואת תחושת המוגנות של מטופלים חסרי ישע במערכת הבריאות. כמו כן התייחסה הוועדה לרקע המורכב של הנקבל בטרם הפך לאח, אך בהתעלם מכך שאת המעשים החמורים ביצע לאחר שכביכול 'השתקם'.

לפי תקנה 11 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות) התשמ"א-1982 - אילו הורשע הנקבל בעבירת מין מסוג זה בטרם קיבל רישיון – רשאי היה המנהל שלא לתת לו רישיון לכתחילה, בטרם חלפו "עשר שנים אחרי שרצה את ענשו". ויתכן שלא היה מקבל רישיון כלל. בנסיבות אלה,

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

אני סבור כי עונש התליה של שבע שנים אינו מספיק. יתכן אף שחומרת העבירה וההתייחסות הציבורית המחמירה והולכת – בצדק – כלפי פוגעים מינית בקטינים ובכלל – מצדיקה לקבוע גם התליה לצמיתות, דהיינו ביטול הרישיון. עם זאת, בהיותי מודע לתקדימים, אך תוך רצון גם לכוון את מצפן המערכת להחמרת ענישה במקרים מסוג זה, החלטתי להורות על התליית רישיונו של הנקבל לתקופה של עשר שנים מהיום.

שקלתי בכובד ראש גם את סוגיית פרסום שמו של הנקבל. ועדת המשמעת שאף היא דנה בנושא, סברה כי מאחר וההרשעה בקובלנה נסמכת על פסק הדין המרשיע בהליך שהתנהל בדלתיים סגורות וששמו של הנקבל לא פורסם במסגרתו, מכתובה כי לא ניתן לפרסם את שמו גם בהליך המשמעת. אין באפשרותי לקבל הכרעה זו. אין בפני את השיקולים שהנחו את בית המשפט בקבעו כי הדיון בפניו יתנהל בדלתיים סגורות, ואף ב"כ הנקבל, כעולה מהמלצת ועדת המשמעת, נסמך בעיקרו על עצם ההחלטה של בית המשפט בהליך הפלילי בהתנגדותו לחשיפת השם.

עלי להעריך כי העובדה שהתהליך התקיים בדלתיים סגורות נובעת בעיקרה מרצון להגן על הנפגע ולא על הפוגע. בשלב זה, בו חלפו מספר שנים מאז האירוע והקטין בו מדובר כבר בוגר, גם הסיכון הקטן מאד לפגיעה בנפגע (שכלל לא ברור כיצד תקרה מפרסום שם הנקבל) – אינו גובר על הצורך בהגנת הציבור ובשימור אמון הציבור במקצועות הבריאות, ולשם כך לדעתי מתחייב פרסום שמו של הנקבל, בבחינת אזהרה למטופלים על ידו בעתיד, להורי מטופלים קטינים, ולמוסדות מעסיקים עתידיים.

אני סבור כי אמון הציבור במערכת הבריאות מחייב הוקעה פומבית של אנשים שפגעו בקטינים, בפרט בעבירות מין, גם אם הפגיעה לא התרחשה במסגרת טיפול רפואי. תכלית זו של הדיון המשמעתני לא יכולה להיות מושגת ללא פרסום של הנקבל, שהוא הכלל בדיון משמעתני, בעוד אי הפרסום הוא חריג ביותר.

כמו כן, פרסום שמו של הנקבל כמי שהורשע בעבירת משמעת ורשיונו הותלה, אינה קושרת אותו באופן ישיר להליכים שפורסמו באתר בתי המשפט ובמאגרי המידע המשפטיים בהם הופיע כ"פלוגי".

יתכן, שלו הוחלט על ביטול הרישיון, באופן שהיה מונע מהנקבל לשוב ולטפל במטופלים, ובכלל זה קטנים, לצמיתות, ניתן היה לקבל ביתר קלות החלטה על אי פרסום שמו. לאור זאת שהתקדימים הקיימים אינם מאפשרים, בשלב זה, ענישה כזו, התוצאה המתבקשת היא פרסום השם.

יש לציין כי הדינים המסדירים את העיסוק בסיעוד אינן מאפשרים לי להטיל הגבלות על עיסוקו של הנקבל (כגון שימנע מלטפל בקטינים), ואין בנמצא גם מנגנונים מעשיים המאפשרים אכיפה ופיקוח על מגבלות כאלה ככל שיוטלו במסגרת דין משמעתני, ולכן אין מנוס מפרסום השם על מנת שהציבור ידע להיזהר.

לאור כל האמור לעיל, לפי סמכותי מכוח תקנה 16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981, אני קובע כי יש להרשיע את הנקבל בעבירות המשמעת בהן הואשם, וזאת על

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

משרד
הבריאות
לחיים בריאים יותר

פי הודאתו וכאמור בכתב הקובלנה, ומורה להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה של עשר שנים מיום החלטה זו, ולאפשר חשיפת שמו של הנקבל כמי שהורשע ורישיונו הותלה.

עם זאת, אני מורה להנהלת בתי הדין למשמעת כי בפרסום המלצת ועדת המשמעת, ככל שזו תפורסם, ימחק כל פרט העלול לזהות את הנפגע, או לקשור בין ההליכים הפליליים שהתנהלו לבין הליך זה (לרבות מספרי הליכים שפורסמו). פרסום שמו של הנקבל יעשה לאחר שיחלוף המועד האחרון לערעור על החלטה זו.

בכבוד רב,

ד"ר

ספי מנדלוביץ

המשנה למנהל הכללי